

Arrest

nr. 180 248 van 28 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 augustus 2015 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 24 februari 2016 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Verzoeker dient op 29 maart 2016 een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016. De Raad weigert met arrest nr. 173 909 van 1 september 2016 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Het bestuur beveelt verzoeker op 3 maart 2016, onder een bijlage 13quinquies, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Dit betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A. (...)

voornaam : Y. A. A. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : B. (...)

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/02/2016 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, paragraaf 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 2 en 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 7, alinea 1, 1°, juncto de artikelen 12, alinea 2 en 39/70 en van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 2, paragraaf 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele motiveringsplicht, van artikel 75/, §2 van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij moet motiveren of hij aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen. Hij stelt verder dat het afleveren van een bevel, wanneer nog een beroep kan worden ingediend bij de Raad van State, de artikelen 2, 3 en 13 EVRM schendt. Er zou hem een verbod worden opgelegd in België te blijven, alsook in de andere Europese staten. Verzoeker betoogt dat hij zich niet in het geval bevindt waar hij verplicht zou zijn het grondgebied te verlaten daar hij nog steeds legaal op het grondgebied verblijft, nu er een beroep hangende zou zijn voor de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet is opgenomen in de bestreden beslissing en er zou geen enkele overweging aangaande de in dat artikel vermelde elementen zijn opgenomen in de beslissing. Hij betoogt dat hij gehandicapt is. Hij zou zijn job kwijt zijn in Irak en zou er moeilijk een nieuwe job vinden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij niet gehoord werd en dat indien hij gehoord was geweest, hij had kunnen verwijzen naar wat hij uiteen heeft gezet in het eerste, tweede en derde middel. Hij had kunnen wijzen op de algemene onveiligheidssituatie in Irak en verwijst dienaangaande naar allerlei bronnen.

2.2. Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618; RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Derhalve is er voor wat dit onderdeel betreft geen sprake van een middel.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet zodat door de asielinstanties werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker dient op 29 maart 2016 een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016. De Raad weigert met arrest nr. 173 909 van 1 september 2016 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het betoog dat verzoeker nog steeds legaal op het grondgebied verblijft, nu er een beroep hangende zou zijn voor de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is niet meer dienstig. Bovendien blijkt dat verzoeker heeft nagelaten een cassatieberoep in te dienen bij de Raad van State tegen het arrest nr. 173 909 van 1 september 2016.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij dient te motiveren waarom hij geen aanspraak maakt op meer voordelige bepalingen in de zin van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Nu hij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk heeft gemaakt, kan hij dit onderdeel van het eerste middel niet dienstig aanvoeren.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet bepaalt dat behoudens met toestemming van de betrokkene er geen maatregelen tot verwijdering of teruggedrijving kunnen genomen worden ten aanzien van de betrokkene tijdens de voor het indienen van het beroep – in volle rechtsmacht – vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bepaling verhindert niet dat het bestuur rechtsgeldig een maatregel – in casu een bevel om het grondgebied te verlaten – kan nemen, maar bepaalt enkel dat verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregelen in die periode niet ten uitvoer kunnen gelegd worden. De verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig de schending van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet opwerpen.

Verzoeker betoogt dat hij gehandicapt is, sedert dat hij op zesjarige leeftijd gekwetst werd door een explosie.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van het gegeven dat hij verklaarde in 2006 geraakt te zijn geweest door een explosie. Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk gehandicapt is en dat dit gegeven hem belet het grondgebied te verlaten. Er dient immers te worden vastgesteld dat hij verklaarde dat hij, nadat die explosie plaatsgevonden had, nog jaren in staat was om te werken en hij eveneens bij machte was naar België af te reizen. Hij zou op 8 augustus 2015 in Irak vertrokken zijn en zou op 20 augustus 2015 in België zijn toegekomen. Hij toont derhalve niet aan dat zijn gezondheidstoestand het voor hem onmogelijk maakt gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder laat verzoeker na aan te tonen op grond van welke bepaling of beginsel de verwerende partij verplicht zou zijn rekening te houden met de kansen die hij heeft om in de toekomst in zijn land van herkomst opnieuw een job te vinden.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Verzoeker haalt geen enkel element aan waarvan hij meent dat hij de verwerende partij op de hoogte had kunnen stellen voordat de beslissing genomen werd, die een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van zijn dossier. Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. De vier middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC